

vaného pro přečin §u 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., to tím spíše, ano podřadění pod § 20 zákona vůbec jest právně neudržitelné. Jak vidno, provádí stížnost ve skutečnosti jen důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 10, nikoliv též čís. 9 b) tr. ř. Stížnost jest však bezdůvodna. Neboť, zjistil-li soudce podle důvodů rozsudku přítomnost 8—10 osob v místnosti, z nichž ostatně dvě před pronesením výroku se vzdálily, z nichž však výrok, pronesený hlasitě k jedinému R-ovi, vedle tohoto slyšel jen jediný z přítomných, Josef P-ý, kdežto ostatní přítomní jej pro vzdálenost, a jsouce zabráněni v hovor, vůbec slyšeti n e m o h l i, nelze ani podle vlastního výkladu pojmu veřejnosti zmateční stížností důvodně mluvíti o tom, že v daném případě závadný výrok byl pronesen před zástupem, tedy veřejně. Není ostatně zjištěno, ba podle zjištění rozsudku jest pokládati za vyloučeno v ě d o m í obžalovaného, že slova jeho, k jediné osobě pronesená, ostatními přítomnými mohla býti slyšena, což rovněž brání podřadění výroku pod § 14 čís. 5 zákona. Slušelo proto zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Přisvědčiti jest stížnosti v bodě, který však neuplatňuje jako zmatečnost ve prospěch obžalovaného, že rozsudek jest i potud právně pochybeným, pokud shledává ve zjištěném výroku přestupek podle §u 20 odstavec druhý zák. na ochr. rep. Neboť tento předpis zákonný ohrožuje trestem potupení j m é n a, znaku, vlajky nebo barvy republiky. Než zjištěný výrok »Furie naší republiky dlouho nepotrvá« směřuje již podle doslovu zřejmě proti republice samé, nemá však s jejím j m é n e m, jež podle výroku rozsudkového mělo tu býti potupeno, nic společného. Jelikož podřadění závadného výroku, jenž pro nedostatek »veřejnosti« nemůže býti kvalifikován jako přečin podle §u 14 čís. 5 zákona, pod § 20 odstavec druhý zákona porušen byl zákon na úkor obžalovaného, v jehož prospěch nebyla zmateční stížnost podána, bylo důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., tím daného, dbáti podle §u 290 tr. ř. z moci úřední, rozsudek nalézacího soudu jako zmatečný zrušiti, obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti, zároveň vřak nalézacímu soudu uložití, by spisy postoupil příslušnému správnímu úřadu k případnému policejnímu potrestání obžalovaného.

Čís. 2081.

Zákon o telegrafech ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.

Ustanovení §u 17 čís. 1 zákona předpokládá jsoucnost oprávněně zařízeného telegrafu, jenž byl jen neoprávněně spojen, ať přímo nebo nepřímě, do drátového telegrafu.

Pod výjimku §u 3 (3) zákona nespadá zařízení k účelům vyučovacím m i m o školní budovu.

Ke skutkové podstatě §u 18 čís. 1 zákona se nevyžaduje úmyslu zásáhnouti do státního regálu telegrafního; stačí vědomé jednání proti zákazu zákona.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, Zm I 409/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Českých

Budějovicích ze dne 18. dubna 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §u 18 odstavec první zákona ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n., Karel K. též přestupkem podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Vychází ze spisů, doznávají oba obžalovaní a zmateční stížnost sama uvádí, že obžalovaný František S. k žádosti spoluobžalovaného Karla K-a přimontoval telefonní aparát ve školní budově a provedl připojení aparátu na stávající telefonní přístroj v dílně drah, který tam byl již od dříve stále připevněn. Za tohoto stavu věci nemůže býti nejmenší pochobnosti o tom, že šlo o zřízení telefonu, který ve školní budově dosud umístěn nebyl, a nemůže býti řeči o pouhém neoprávněném zapojení do drátového telegrafu ve smyslu §u 17. čís. 1 zákona ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.; předpokládat ustanovení to již jsoucnost oprávněně zřízeného telegrafu, jenž byl jen neoprávněně zapojen, ať přímo nebo nepřímou, do drátového telegrafu. Podle citovaného místa zákonného je tudíž trestno pouhé zapojení, kdežto v tomto případě byl ve škole telefonní aparát teprve nově umístěn, upevněn a na stávající telefonní přístroj v dílně drah připojen, tudíž podle mluvy zákona zřízen, jak to nalézací soud také zjišťuje. Poněvadž pak zřízení to stalo se bez potřebného úředního povolení, bylo jednání obžalovaných podřadeno právem §u 18 čís. 1 zákona. Uplatňuje-li stížnost, že zřízení telefonu stalo se k účelům vyučovacím, buduje na předpokladu, nemajícím opory ve zjištěných rozsudkových, podle nichž naopak používala telefonu i manželka obžalovaného Karla K-a. Nehledíc k tomu postavil se nalézací soud na správné stanovisko, že ani v případě, kdyby skutečně šlo o pokus školní k účelům vyučovacím, nemohlo by to obžalované ospravedlniti, poněvadž by zřízení telefonu nespadlo pod výjimky §u 3 odstavec třetí (§ 1 čís. 2 zákona). Nepotřebují podle tohoto ustanovení koncese kromě dalšího zde v úvahu nepřicházejícího případu jen drátové telegrafy u v n i t ř b u d o v. Zde však šlo o zavedení telefonu m i m o budovu, což vyžadovalo již povolení ministerstva pošt a telegrafů. Za tohoto stavu věci jest nerozhodno, zda zjištění rozsudku o tom, že telefonu používala i manželka obžalovaného K-a, je věcně správné, či nikoli. Že by linka, na níž zřízený telefon ve škole byl připojen, byla jalovou neboli linkou, nenalézající se v provozu, rozsudek nezjišťuje a není proto stížnost oprávněna, s předpokladem tím počítati. Nehledě k tomu, dostačí, jak ze spisů vychází, že zde byla možnost spojení telefonu K-ova s různými linkami a že obžalovaný K. po patřičném zapojení měl možnost naslouchati nerušeně služebním i soukromým rozhovorům.

Nedůvodnou je též námitka stížnosti, že obžalovaným scházela úmysl zasáhnouti do státního regálu telegrafního; takového úmyslu se ke skutkové podstatě §u 18 čís. 1 zákona nevyžaduje, stačí vědomé jednání proti zákazům zákona, kteréžto vědomí obžalovaných dochází ve zjištěném ději plného opodstatnění.

Čís. 2082.

Soud má vyšetřiti pověst svědka jen, poukazuje-li některý průvodní výsledek (návrh) k takovým činům, vlastnostem, zvykům nebo mravním